

Riigi Teataja

Nr. 71.

31. augustil 1928 a.

Nr. 71.

- Art. 442. Piirivalve üleajateenijatekogude seadlus.
443. Määrus laevapere toidunormide kohta.
444. Otsus Virumaa Salla vallast Selli küla eraldamiseks ja liitmiseks Järvamaa Liigvalla vallaga.
445. Juhtnõör armuandmise palvete ning elamisloa saamise palvete tempelmaksust vabastamiseks.
446. Otsus Eidapere-Papiniidu ja Sonda-Mustvee raudteel üldiste veotariifide maksmapanemise ja ajutiste eriveotariifide nr. 56 ja nr. 36 äramuutmise kohta.
447. Otsus raudteede ja veeteede otseühenduse tariif nr. 59, veeteede tariif nr. 61, raudtee kaubaveotariif nr. 24 ja eriveotariif nr. 56 muutmise ja täiendamise kohta.
448. Otsus Eesti-Läti-Leedu-Saksa raudteede vahelise otseühenduse reisijate-, pagasi- ja kaubaveo tariifimääruste täiendamise ja muutmise kohta.
449. Juhatuskiri kinnisvarade hindamise kohta Tartus.

Vabariigi Valitsuse poolt 22. augustil 1928 a. kinnitatud

442. Piirivalve üleajateenijatekogude seadlus.

§ 1. Piirivalve üleajateenijatekogude asutamine, tegevus ja tegevuse lõpetamine sünnib Vabariigi Valitsuse poolt 7. detsembril 1927 a. kinnitatud kaitseväe üleajateenijatekogude põhikirja alusel (R.T. nr. 112 — 1927), järgnevates paragrahvides tähendatud muudatustega.

§ 2. Piirivalves võib üleajateenijatekogu asutada iga piirivalve jaoskond.

§ 3. Kaitseväe üleajateenijatekogude põhikirjas ette nähtud väeosaülemade kohused ja õigused on piirivalve üleajateenijatekogude suhtes vastaval piirivalve jaoskonnaülemal, diviisi ülemal õigused ja kohused — piirivalve valitsuse ülemal, sõjaministri ja tema abi kohused ja õigused — siseministril.

Märkus. Üleajateenijatekogude kodule, üldkoosoleku aeg, koht, päevakord ja valimiste tagajärjed avaldatakse piirivalve valitsuse ülemal käsukirjas.

§ 4. Piirivalves võib üleajateenijatekogu üldkoosolekuid pidada esindajate kaudu, kusjuures iga 10 tegevliikme kohta peab olema üks esindaja, kodukorras ette nähtud alustel.

Üldkoosolekust võtavad osa hääleõigusega kogu juhatuseliikmed.

Üldkoosolek on otsusevõimne, kui vähemalt pool esindajatest koos on.

Kaitseväe üleajateenijatekogu põhikirja § 26 teise lõike p.p. 1—7 tähendatud küsimuste otsustamiseks nõutakse erandina üldkoosolekul vähemalt $\frac{2}{3}$ esindajate arvust.

§ 5. Piirivalve üleajateenijatekogude rahasummad ja väärtpaberid, kohtades kus puuduvad riiklikud pangaasutused, hoitakse rahaministeeriumi poolt usaldusväärilisteks tunnustatud erarahaasutustes.

§ 6. Piirivalve üleajateenijatekogu likvideerimise aktid ja kogu kirjavahetus antakse piirivalve valitsuse arhiivi.

Riigivanem J. Tõnisson.

Siseminister J. Hünerson.

Riigisekretär K. Terras.

Vabariigi Valitsuse poolt 22. augustil 1928 a. kinnitatud

443. Määrus laevapere toidunormide kohta.

Alus: Meremeeste seaduse (art. 145 — R.T. nr. 28 — 1928) § 18.

§ 1. Meremeeste seaduses § 18 ette nähtud toidunormid määratakse järgmiselt:

Iga mees laevaperes saab nädalas:

- 1) pehmet rukkileiba — 4,2 kg, valget leiba — 1,4 kg; nende asemel kuivikuid — 4,0 kg või jahu 4,0 kg;
- 2) tangu — 0,4 kg või herneid 0,35 kg;
- 3) riisi — 0,350 või makarone — 0,300 kg;
- 4) loomaliha — 2,0 kg (soolatud või värsket);
- 5) konserveeritud karbiliha — 0,6 kg või värsket liha 0,8 kg või värsket kala 1,6 kg, või kuivatatud kala 0,8 kg;
- 6) sealiha — 0,6 kg või pekki 0,4 kg;
- 7) soolakala — 0,4 kg;
- 8) sulatatud rasva — 0,05 kg;
- 9) võid või I sorti margariini 0,4 kg;
- 10) kartuleid — 6,0 kg või kuivatatud kartuleid 0,6 kg;
- 11) juur- ja aiavilja 2,5 kg või kuivatatud aiavilja 0,25 kg;
- 12) sibulaid — 0,050 kg;
- 13) vürtsi — 0,015 kg;
- 14) soola — 0,250 kg;
- 15) nisujahu — 0,280 kg;
- 16) kartulijahu — 0,020 kg;
- 17) piima — 1 liiter või kondenseeritud piima 0,25 kg;
- 18) suhkrut — 0,400 kg või 0,300 kg suhkrut ja 0,300 kg siirupit;
- 19) kohvi — 0,150 kg;
- 20) teed — 0,025 kg;
- 21) kuivatatud puuvilja — 0,100 kg;
- 22) merel toidu valmistamiseks ja joomiseks värsket vett — purjelaevadel 50 liitrit, aurulaevadel 70 liitrit.

§ 2. Laeva juhtkonnale antakse peale § 1 ette nähtud normide veel toiduaineid juurde 50% nende normide koguväärtusest.

§ 3. Laeva seisu ajal sadamas antakse laevaperele vähemalt 2 korda nädalas toitu

värskest lihast või kalast ja võimalust mööda värskest aiaviljast.

§ 4. Pikemal reisil, iseäranis troopikavöös, antakse meeskonnale peale toidunormi iga mehe peale päevas 0,5 dl sidrunimahla (limonjuice).

Riigivanem J. Tõnisson.

Teedeministri k.t. N. Reek.

Riigisekretär K. Terras.

444. Vabariigi Valitsuse 17. augusti 1928 a. otsus Virumaa Salla vallast Selli küla eraldamiseks ja liitmiseks Järva-maa Liigvalla vallaga.

1. Virumaa Salla vallast eraldatakse ja liidetakse 1929 a. 1. aprillist Järvamaa Liigvalla vallaga Selli küla (end. kogukond) maa-alaga 1483 tiinu või 1620,17 hektaari, hinnatud 10,70 adrasajandikku, kohalikkude elanikkudega, ühes kõigi seadustes ette nähtud üldiste avalikkude kohuste ja õigustega selle maa-ala ja seal asuvate elanikkude suhtes.

2. Eelmises p. 1 tähendatud maa-ala liitmise-ga Liigvalla vallaga lähevad ühtlasi kõik sellel maa-alal asetsevad Salla valla üldvarandused, nii kinnis- kui vallasvarad, koguväärtuse-ga 7.805 kr. 85 s. Liigvalla vallaomavalit-suse valdamisele ja omanduseks ühes kõigi nende õigustega, millistega Salla vallaomava-litsus neid varandusi valdas või vallata võis.

3. Saadud varanduste eest Liigvalla vald maksab Salla vallale — võrdeliselt üleantud varanduste väärtusele ja liidetud maa-ala elanikkude arvule ning Salla valla koguüld-varanduste väärtusele ja elanikkude koguarvule $(7.805,85 - \frac{44.000,03 \times 330}{2320}) - 1.547$ kr. 24 s. viie aasta jooksul ühesuuruste osadena, alates 1929/1930 eelarveaastaga iga aasta 309 kr. 45 s. ilma protsendita.

Riigivanem J. Tõnisson.

Siseminister J. Hünerson.

Riigisekretär K. Terras.

445. Juhtnäär armuandmise palvete ning elamisloa saamise palvete tempelmaksust vabastamiseks.

Alus: Tempelmaksu seaduse § 26 p. 4 (R.T. nr. 45 — 1928, art. 262).

Armuandmise palved (põhiseaduse § 60 p. 8 — R.T. nr. 113/114 — 1920) ja politsei valvealustele suletud piirkonda elamisloa saamise palved (passiseaduse § 24 märkus 3 — VSK XIV k. — ja Vene Ajut. Val. otsus 26. aprillist 1917 a. asumisele saatmise kaotamise kohta j. IV p. 2 — VSKK 1917 a. art. 556) ühes lisadega ning neis asjus välja antavad tunnistused, tõendused ja õiendused on tariifi nr. 1 erand 4, nr. 2 erand 1 ja nr. 10 erand 12 põhjal tempelmaksuvabad.

17. augustil 1928 a.

Rahaminister A. Teetsov.

Kohtuminister T. Kalbus.

446. Tariifinõukogu otsus 17. augustist 1928 a. Eidapere-Papiniidu ja Sonda-Mustvee raudteel üldiste veotariifide maksmapanemise ja ajutiste eriveotariifide nr. 56 ja nr. 36 äramuutmise kohta.

(Prot. nr. 221 p. 5.)

Alus: Tariifinõukogu seadus R.T. nr. 106 — 1923 a.

I.

1. jaanuarist 1929 a. Eidapere-Papiniidu ja Sonda-Mustvee raudteel pannakse maksma üldised veotariifid, kusjuures üldiste veotariifide käsitamisel Sonda-Mustvee raudtee kohta laia- ja kitsarööpmete vahelise otseühenduse vedude juures, veomaks Sonda-Mustvee teekauguse eest eraldi ja teiste teedekauguste eest eraldi arvatakse.

II.

Üldiste tariifide maksmahakkamisega 1. jaanuarist 1929 a. kaotavad maksvuse Eidapere-Papiniidu raudteel ajutine eriveotariif nr. 56 (R.T. nr. 13 — 1928) ja Sonda-Mustvee raudteel ajutine eriveotariif nr. 36 (R.T. nr. 14 — 1926) kõigi nende tariifide juurde kuuluvate muudatuste ja täiendustega.

Tariifinõukogu eesistuja
teedeministri abi K. Jürgenson.

Asjaajaja A. Remma.

447. Tariifinõukogu otsus 17. augustist 1928 a. raudteede ja veeteede otseühenduse tariif nr. 59, veeteede tariif nr. 61, raudtee kaubaveotariif nr. 24 ja eriveotariif nr. 56 muutmise ja täiendamise kohta.

(Prot. nr. 221 p.p. 1, 2, 3, 4 ja 14.)

Alus: Tariifinõukogu seadus R.T. nr. 106 — 1923 a.

I.

Raudteede ja veeteede otseühenduse veotariif nr. 59.

Veotariif nr. 59 (R.T. nr. 40 — 1928) § 12 kaubanimetuste grupist nimetused „lambad, vasikad, varsad, kitsed, koerad ja põrsad“, nimetus „Põrsad“ maha kustutada ja kaubanimetus „sead hoiuabinõudes“ maha kustutada ja asemele kirjutada „sead ja põrsad hoiuabinõudes“.

II.

Veeteede tariif nr. 61.

Veeteede tariif nr. 61 (R.T. nr. 40 — 1928) § 2 esimeses lõikes auto veohind 10 kr. muudetakse ära ja pannakse maksma auto veohind 5 krooni.

III.

Kaubaveotariif nr. 24.

Veotariif nr. 24 (R.T. nr. 103/104 — 1925) § 16 kustutatakse maha.

Sama tariifi III jaos kaupade nimestikus tähestik „K“ täiendatakse kaubanimetusega „lubikivi tuff“ raskusnormiga 10 tonni VII klass.

IV.

Eriveotariif nr. 56.

Veotariif nr. 56 (R.T. nr. 56 — 1928) § 4 muudetakse ja pannakse maksma järgmises redaktsioonis:

§ 4. Tariif nr. 24 § 4 pkt. 4 ja 6 juurde. Veomaksu võetakse üldise kaubaveotariifi maksumäärade järgi kõrgendatult I, II, III ja IV kl. kuuluvate kaupade kohta 30% võrra ja V, VI ja VII kl. kuuluvate kaupade kohta 25% võrra.

Sama tariifi § 9 kustutatakse maha tervelt ja § 11 kustutatakse maha lause: „Samuti ei ole lubatud kaubasaadetiste adresseerimine transiidina Eidapere-Papiniidu raudteed mööda, näiteks Tallinnast-Pärnu“.

V.

Käesolev otsus hakkab maksma 1. septembrist 1928 a.

Tariifinõukogu eesistuja
teedeministri abi K. Jürgenson.

Asjaajaja A. Remma.

448. Tariifinõukogu otsus 17. augustist 1928 a. Königsbergis 12.—15. detsembril 1922 a. vastu võetud Eesti-Läti-Leedu-Saksa raudteede vahelise otseühenduse reisisjate-, pagasi- ja kaubaveo tariifimääruste täiendamise ja muutmise kohta.

(Protokoll nr. 221 p. 12.)

Alus: Tariifinõukogu seadus (R.T. nr. 106 — 1923) ja Läti Raudteevalitsuse telegr. nr. 108 — 8. märtsist 1928 a., nr. 265 — 15. juunist 1928 a., Leedu Raudteevalitsuse kiri nr. 5574/E — 4. juunist 1928 a.

I.

Tariifinõukogu otsusega 9. septembrist 1927 a. (R.T. nr. 87 — 1927) maksma pandud Eesti-Läti-Leedu-Saksa raudteede vahelise otseühenduse kaubaveotariifi I üldosa A. Tariifjaamade nimekiri täiendatakse ja muudetakse järgmiselt:

b) Läti tariifjaamad — täiendatakse uue jaama nimetusega „Tukum II“.

c) Eesti tariifjaamad — täiendatakse uute kitsarööpalise tee jaamade nimetustega „Pärnu“ ja „Mõisaküla“.

d) Leedu tariifjaamad — kustutatakse maha jaama nimetus „Kaunas-Miestas (linnajaam)“.

II.

Käesolev otsus hakkab maksma 15. septembrist 1928 a.

Tariifinõukogu eesistuja
teedeministri abi K. Jürgenson.

Asjaajaja A. Remma.

449. Juhatuskiri kinnisvara hindamise kohta Tartu linnas.

Kinnitatud Tartu linnavolikogu poolt 11. juunil 1928 a. ja antud linnade sissetulekute ja väljaminekute seaduse § 28 põhjal.

I.

Hindamise otstarve ja hindamise alla kuuluvad kinnisvarad.

§ 1. Hindamise otstarve on linna piirides asuvate kinnisvarade pealt saadava sissetuleku ja nende kinnisvarade rahalise väärtuse kindlaksmääramine selleks, et neid varasid linna kasuks kinnisvaramaksu alla panna.

§ 2. Hindamised on: üldised — kogu linna ja järjekordsed — üksikute kinnisvarade kohta. Esimest liiki hindamisi võetakse ette linnavolikogu sellekohaste erimääruste järgi, teist liiki hindamisi tehakse siis, kui kinnisvara koosseisus või sissetulekus muutusi on olnud või kui uued kinnisvarad on juurde tekkinud (29. septembri 1917 a. määruse § 11).

§ 3. Kinnisvarade pealt võetava maksu alla kuuluvad kõik linna piirides asuvad kinnisvarad, välja arvatud:

1) vaimulikkude asutiste ja seltside varandused, mis otsekohe usulisteks tarveteks määratud (kõikide uskude kirikud, palvemajad, matmispaigad (surnuaiad), koguduste kantseleid jne.);

Märkus. Tulutoovad vaimulikkude asutiste kinnisvarad kuuluvad maksu alla üldisel alusel.

2) need hooned, mis hariduslikuks, haategevaks või arstlikuks otstarbeks määratud, ja ka hooned, mis õpetatud seltside ja asutiste päralt on, niipalju kui nad sissetulekuallikaks ei ole;

3) raudteedalune maa ja raudtee liiklemise tarbeks kuuluvad majad, mida iseseisvalt ei kasutata tulu saamiseks, niisama ka raudtee päralt olevad puukoolide maad;

4) kõik Tartu linna päralt olevad kinnisvarad, vaatamata selle peale, kas nad annavad tulu või mitte;

5) põllumajapidamiseks tarvitatavad hooned, nagu tallid, laudad, küünid, rehed, aidad, põllutööriistade kuurid, saunad, karjaköögid jne.

Märkus. Riigi hooned käivad maksu alla pooles suuruses teiste kinnisvaradega võrreldes selles osas, mis riiklikkude asutiste all on.

§ 4. Kõik kinnisvarad arvatakse maksu alla hindamispäevast alates.

Märkus. Maksu alla arvamise tähtaja üldise hindamise puhul määrab kindlaks volikogu.

II.

Hindamise põhimäärused.

A. Elumajad.

§ 5. Elumajad ja hooned, mis vabrikute, tehaste, tööstuste ja kaubanduslike asutiste hulka ei kuulu, hinnatakse aastasissetuleku järgi.

§ 6. Aastasissetuleku kindlaksmääramiseks võetakse aluseks nii kinnisvara omaniku enese või tema asemiku kui ka üürihinnade poolt üles antud ja võimalikult dokumentide (lepingute ja üürikiitungite) läbi tõestatud üürihinnad. Kui ülesantud üürihind võrreldes teiste selle linna piirkonnas maksvate üürihindadega koguni madal on, mis oletada laseb osalist üürihinna kinkimist või salgamist, siis tuleb silmas pidada mitte tõepoolest saadavat üürihinnat, vaid selle kinnisvara harilikku sissetulekut, mille hindamiskomisjon ise kindlaks määrab.

§ 7. Maja sissetuleku kindlaksmääramisel võetakse arvesse ainult üürihinnat või üürihinna väärtus, mitte aga tasumaks kütmise, teenimise, mööbli jne. eest.

§ 8. Niisuguste ruumide sissetuleku suuruse kindlaksmääramisel, mis üksi mööbliga üüri on antud, arvatakse üldisest üürihinnast maha 25%, aga mis mööbli ja kütmisega üüriks antud — 50%.

§ 9. Selleks, et maksualust sissetulekut kindlaks määrata, tehakse peale nende mahaarvamiste, mis § 7 ja § 8 ette nähtud, kinnisvara korraspidamise kuludeks veel mahaarvamisi järgmise tabeli järgi:

Sissetulekute pealt	Ehitus:	puu	segamaterjal	kivi
1—100 kr.	—	70%	65%	60%
100—200 „	—	68%	63%	58%
200—350 „	—	65%	60%	55%
350—550 „	—	62%	57%	52%
550—800 „	—	59%	54%	49%
800—1100 „	—	56%	51%	46%
1100—1450 „	—	53%	48%	43%
1450—1850 „	—	50%	45%	40%
1850—2300 „	—	47%	42%	37%
2300—2800 „	—	44%	39%	34%
2800—3350 „	—	41%	36%	31%
3350—4000 „	—	38%	33%	28%
4000—5000 „	—	34%	29%	24%
5000—7500 „	—	30%	25%	20%
7500 ja üle „	—	25%	20%	15%

Märkus. Elamute juurde mitte kuuluvate hoonete ja ruumide sissetulekust tehakse mahaarvamisi järgmiselt:

kivist	hooned	— 15%
puust	„	— 20%
sega	„	— 15—20%

§ 10. Sissetulekust, mis kujuneb peale §§ 7, 8 ja 9 ette nähtud mahaarvamiste, arvatakse linna heaks 18%.

B. Maad.

§ 11. Kõik maad, välja arvatud iluaiad ja pargid, kuuluvad maksu alla nende müügi-väärtuse järgi, kusjuures sellest maksust on vabastatud:

A. Kiviehitiste piirkonnas:

a) see osa krundist, mis kolm korda nii suur on, kui ehitiste all olev osa, viimane ühes arvatud,

b) krundid, mis väiksemad kui 150 ruut-sülda ja millele elumajad peale ehitatud, viimaste suuruse peale vaatamata.

B. Puuehitiste piirkonnas:

a) see osa krundist, mis neli korda nii suur on kui ehitiste all olev osa, viimane ühes arvatud,

b) krundid, mis väiksemad kui 300 ruut-sülda ja millele elumajad peale ehitatud, viimaste suuruse peale vaatamata.

§ 12. Linnamaksu võtmiseks arvatakse kõikide maade pealt 50% maha nende hinnatud väärtusest. Ülejäänud väärtusesumma pealt võetakse linna kasuks kinnisvaramaksu kiviehitiste piirkonnas 2% ja puuehitiste piirkonnas 1%.

C. Tehased.

§ 13. Vabrikud, tehased, tööstus- ja kaubandusettevõtted hinnatakse nende turuväärtuse järgi, mille juures materjali, töösaadusi ja sisseseadeid mitte arvesse ei võeta. Nende pealt võetakse linna kasuks kinnisvaramaksu 1%.

III.

Hindamist toimetavad asutised, nende võimupiir ja asjaajamis-kord.

§ 14. Hindamist toimetavad asutised on:

a) kinnisvarade hindamise komisjon ja b) alakomisjonid.

§ 15. Kinnisvarade hindamise komisjon seisab koos ühest linnavalitsuse liikmest kui juhatajast ja 12 linnavolikogu poolt valitud liikmest. Liikmetele valitakse asetäitjad.

§ 16. Iga linnaosa jaoks moodustatakse üks alakomisjon. Alakomisjon on 3-liikmeline ja moodustatakse linnavolikogu poolt valitud hindamiskomisjoni liikmetest.

§ 17. Alakomisjonid hindavad ainult neile kätte näidatud piirkonnas. Alakomisjoni liikmete peal lasuvad järgmised kohustused:

1) hindamist toimetada õiglase südametunnistuse järgi, silmas pidades käesolevaid juhtnööre;

2) kui kinnisvara omanikud hindamisega rahul ei ole, siis neid hindamise määrustega ja kaebusekorraga tutvustada;

3) kõigil kahtlastel juhtudel pöörduda juhtnööride saamiseks hindamiskomisjoni või linnavalitsuse maksuosakonna poole;

4) hoolitseda selle eest, et hindamisprotokollid hindamiskomisjonile viibimata ette kantaks.

§ 18. Alakomisjonid alluvad kinnisvarade hindamise komisjonile. Viimane vaatab alakomisjoni poolt tehtud hindamised läbi, kinnitab nad või annab tagasi parandamiseks või ümberhindamiseks teises koosseisus.

§ 19. Hindamiskomisjoni kohuseks on eriti:

1) kinnisvarade hindamise tööde korraldamine, tööjaotus ja alakomisjoni poolt ette pandud hindamiste läbivaatamine, aluseks võttes käesolevat juhatuskirja, linnavolikogu määrusi ja hindamisseadust (29. sept. 1917);

2) lõpuleviidud ehitiste ja ümberehitiste, vabrikute ja tehaste uute sisseseadete ja rendileantud maatükkide kohta teadete kogumine ja otsekoheste tarviliste korralduste tegemine nende hindamiseks ja maksustamiseks;

3) alakomisjonide tööde ühtlustamine;

4) kaebuste läbivaatamine juhatuskirjas ette nähtud korras;

5) linnavalitsusele ettepanekute tegemine kinnisvarade hindamisse puutuvates küsimustes.

§ 20. Hindamiskomisjonil ja alakomisjonil on õigus linna inseneri, maamõõtjat või teisi asjatundjaid maksu alla käivate varade hindamisest osa võtma kutsuda.

§ 21. Hindamiskomisjonil ja alakomisjonil on õigus oma liikmete ja ametnikkude kaudu hindamist kohapeal igal ajal kontrollida, et selgusele jõuda, kas kinnisvara koosseisu ja sissetuleku kohta hindamiskomisjonile õigeid teateid on antud.

§ 22. Hindamiskomisjoni peale antud kaebused vaatab läbi linnavalitsus.

§ 23. Hindamiskomisjon ja alakomisjonid astuvad kokku tarviduse järgi juhataja kutsel.

§ 24. Hindamine tuleb tingimata ette võtta:

a) kui ehituseosakond või linnavalitsus teatab komisjonile uuest ehitisest või ümberehitisest, maatüki müügist või põlisele rendile andmisest;

b) kui komisjon või alakomisjon ise mõnesugustel põhjustel tunnistab ümberhindamise tarvilikuks, ja

c) kui kinnisvara omanik annab sisse põhjendatud ümberhindamispalve.

Märkus. Ümberhindamispalve loetakse põhjendatuks: a) kui maatüki või ehitise kasutamisiis või koosseisus on olnud muutusi, b) kui kinnisvara tule või vee läbi osalt või täiesti on hävitatud või mõnel muul põhjusel tarvitamiskõlbmatuks on saanud. Üüri või rendihinna lange mine võib põhjendatud palve aluseks olla ainult siis, kui viimasest hindamisest vähemalt 3 aastat on möödunud.

§ 25. Uued hooned ja ümberehitised hinnatakse nende valmisaamisel, s.t. nende tarvitamiskõlblikuks saamisel, mille juures komisjoni otsustada jääb, kas hindamist toimetada üksikute osade kaupa enne töö lõpetamist või pärast töö lõppu kõikides osades korraga.

§ 26. Krundid, mis suuremad, kui § 11 ette nähtud, mõõdab hindamiskomisjon ise või laseb maamõõtjal ära mõõta. Hindamiskomisjonil on õigus ka teisi olevaid mõõtmisi ja tõendusid krundi suuruse kohta maksaks tunnistada.

§ 27. Alakomisjonid määravad kindlaks hindamise päeva ja selle aja.

§ 28. Kinnisvarade omanikkudele või nende asemikkudele tuleb teatada hindamisest hiljemalt 2×24 tundi enne hindamise tähtaega. See teadaanne peab sisaldama peale hindamise päeva ja kellaja: a) kutse, et omanik või tema asemik oleks tähendatud ajal kohal ja ootaks komisjoni tõendustega kinnisvara omandusõiguse kohta ja üürilepingutega, kui niisugused olemas, b) märkuse, et tema puudumisel võetakse hindamine ilma tema kaasabitä ette, ja c) teated selle kohta, missuguse aja jooksul ja kuhu tuleb kaebused hindamise üle sisse anda.

§ 29. Teadaanded hindamise tähtaja üle kantakse linnavalitsuse teenrite (kirjakandjate) poolt laiali.

Kui omanik või tema asemik ei leidu oma korteris, siis antakse hindamiskomisjoni teada-

anne tema teenijaile või mõnele teisele isikule, kes nõus on teadaande edasi andma. Juhtumist, kui omaniku või tema asemiku elukoht teadmata, või kui omanik linnast ära on sõitnud ja endale asemikku ei ole määranud, teatab kirjandja-teenija kinnisvarade hindamise komisjoni esindajale, kes uue hindamis-tähtpäeva määrab. Teadaanne selle üle pannakse ukse või värava külge või mujale nähtavale kohale üles vähemalt seitse päeva enne hindamis-tähtpäeva.

§ 30. Hindamis-teadaande lisatakse juurde hindamisprotokollile blankett.

Hindamisprotokollis on kaks jagu: esimese jao joonevahed täidab kinnisvara omanik tarviliste teadetega ja teise jao täidab komisjon hindamise tagajärgede kohta.

Hindamis-teadaandes palutakse omanikku parema teadmisega esimene jagu enne hindamist täis täita. Esimese jao täitmine on ainult selleks otstarbeks, et komisjonile hindamist kergemaks teha.

§ 31. Alakomisjonid peavad hindamis-tähtaja käte jõudmisel isiklikult kinnisvarad nende üksikutes osades, välja arvatud viljakandvad maatükid, üle vaatama, leitud sissetulekute summad hindamisprotokollile üksikasjaliselt sisse kandma, tarvilistel kordadel korraspidamiskulusid maha arvama, selleks otstarbeks kindlaks määratud tabeli (§ 9) järgi puhast sissetulekut välja arvutama ja hindamisprotokollile alla kirjutama.

§ 32. Hindamisprotokoll pannakse ette hindamise ajaks kohale ilmunud kinnisvara-omanikule või selle asemikule läbivaatamiseks ja allakirjutamiseks. Kui omanik või tema asemik ei ilmunud määratud ajal hindamiskohale, siis pannakse hindamine ilma temata toime. Tema mitteilmumise kohta tehakse protokollile märkus.

Kinnisvarade omanikkude tähelepanu tuleb tingimata selle peale juhtida, et kui nad kinnisvarade hindamise õigeks tunnistavad, siis ei ole neil edasikaebamise õigust.

§ 33. Peale hindamisprotokollide allakirjutamist ei ole hindamiskomisjonil õigust neid täiendada või muuta.

§ 34. Juhtumil, kui hindamiskomisjonid oma ametikohuste täitmisel vastupanekut leiavad, on nad õigustatud politseid abiks kutsuma.

§ 35. Kokkuseatud hindamisprotokollid tuleb viibimata kinnisvarade hindamise komisjonile läbivaatamiseks ja kinnitamiseks ette panna.

§ 36. Linnavalitsusel on õigus juhtnööre anda teadaannete ja hindamisprotokollide sisu ja vormi kohta, hindamisprotokollide nummerdamise ja hoidmise ning nimekirjade kokkuseadmise korra kohta jne.

IV.

Edasikaebuste sisseandmise kord.

§ 37. Igal kinnisvara omanikul on õigus kaebust tõsta alakomisjoni poolt toime pandud tema kinnisvara hindamise üle ja hindamiskomisjoni paluda hindamist uuesti ette võtta.

§ 38. Kaebus tuleb kinnisvara hindamise komisjonile või linnavalitsusele sisse anda mitte hiljem kui 14 päeva peale hindamist.

§ 39. Omanik või tema asemik kaotavad kaebuse sisseandmise õiguse, kui nad: a) tunnistavad hindamise õigeks ja hindamisprotokollile ilma märkust tegemata alla kirjutavad, või b) 14-päevalise tähtaja kaebuse sisseandmiseks mööda lasevad minna.

Märkus. Liht arvevigu, mitteõigeid mahaarvamisi korrashoidmise kulude kohta võib igal ajal ära parandada, s.o. ka pärast hindamisprotokollile allakirjutamist kinnisvara omaniku poolt ja peale kaebuste sisseandmise tähtaja möödumist.

§ 40. Kaebusi võib hindamiskomisjonile kirjalikult ja suuliselt sisse anda.

§ 41. Kaebuste sisseandja peab üksikasjaliselt ära seletama, mis suhtes arvab tema kinnisvara hindamise komisjoni hindamisega endale ülekohut tehtud olevat, s.o. kas ta kaebab kogu sissetuleku väljaarvutamise peale, sealjuures sama sissetuleku-osa ära tähendades, või mitte õige mõõtmise, väljaarvutamise jne. peale. Üldised mitterahulolemise teadaanded jäävad ilma tagajärgedeta.

§ 42. Juhtumitel, kui kinnisvarade hindamise komisjon kaebuse lahendamiseks tunnistab tarvilikuks ümberhindamise või teistkordse järelevaatuse, teeb tema seda kohuseks oma liikmetele, ja mitte vähem kui kolmele, või teisele alakomisjonile, kusjuures tuleb käia §§ 27—32 järgi. Kinnisvara hindamise komisjoni liikmed või alakomisjon, kellele teistkordne ülevaatus ülesandeks on tehtud, ei tee otsust iseseisvalt, vaid nad kannavad leitud tagajärjed kinnisvara hindamise komisjonile ette.

§ 43. Käib kaebus maamõõtja kohta, siis peab kinnisvara hindamise komisjon esinema linnavalitsusele ettepanekuga, et määrataks kaebuse läbivaatamiseks teine maamõõtja.

§ 44. Kinnisvara hindamise komisjonile sisse antud kaebusel on seismapanev iseloom, s.o. enne kaebuse lahendamist ei saa linnavalitsusele hindamise tagajärgedest teatada (§ 19), niisama ei tohi välja arvutada ja sisse nõuda omanikult tema peale langevat maksu.

§ 45. Igal kinnisvara omanikul, kinnisvara hindamise komisjonile sisse antud kaebuse peale vaatamata, on õigus nimetatud komisjoni mitteõigete korralduste üle kaebust tõsta

linnavalitsuse ees ja viimase korralduste peale linnavolikogu ees (linnaseaduse § 144 ja linnamaksu-seaduse § 22). Need kaebused aga ei takista maksu sissenõudmist.

Tartus, juulis 1928 a.

Linnapea abi J. Lill.

Linnasekretäri abi Th. Juhanson.